

U Fromka začal vycházet měsíčník, literární kurýr Odeon redakcí J. Štyrského. V 1. čísle vedle znamenitých Nezvalových překladů Rimbauda a statí o něm upoutává vášnivá obžaloba nejmladších od — jednoho z nich, Jindřicha Štyrského. Tedy: konec konců sebeobžaloba. A to je právě na věci krásné. To, že se na ni nejmladší generace zmožila a že ji dovedla pronést s takovou krvavou opravdovostí a mravně obrazoboreckou nenávisť, jako se stalo v tomto případě J. Štyrským, mluví pro nic víc než celé archy pochvalných kritik. Neboť mnohé generace před ní, které k ní měly alespoň tolik, ne-li víc povinností i důvodů, se jí opatrně vyhnuly, libující si naopak ve farizejském přebarvení skutečnosti a v samolibé indolenci, ne-li dokonce v zcela neostyšné vzájemné podpoře z vulgárních motivů hmotných, jak to činila a činí tzv. generace pragmatická. Hněvná slova Štyrského se nesou mnohem, mnohem dál než do řad nejbližších: zasahují největší většinu všeho žijícího spisovatelstva i básnictva českého až na několik málo výjimek zcela řídkých. Proto je zde otiskují: jsou dokonalé zrcadlo dnešního mravního stavu českého literátstva. [.....]

GER

Zatímco se slepuje jakási staronová vládní koalice, v níž tentokrát mají přísluhovat i strany sociálfašistické, získavší v říjnových volbách pozoruhodný přírůstek hlasů a mandátů, aby opět do příštích voleb ztratily téměř vše, čeho dodnes, díky své opozičnosti, byť velice blahoborné, dovedly nabýt, trvá dále ono po řadu let již vyzkoušené a osvědčené kulturně politické dusno a temno: v hospodářské krizi, která dnes, kdy vysoká konjunktura je už u konce, začíná velmi všestranně, v ČSR jako v ostatních státech, potřebuje právě kapitalistická vláda účinnou pomoc reformistů a sociálfašistů, aby se pokusili neutralizovat radikalizaci mas, aby dovedně a teroristicky organizovali stávkokazectví a sabotovali mzdové zápasy; v hrdinné a bojovné stávce severočeských horníků ostatně již, a nikoli poprvé, sociálfašisté dokázali, co dovedou, a že zaručeně nezklamou očekávání a naděje kapitalistů.

Komunistická strana zaznamenala v říjnových volbách ztráty, které byly sice očekávány a jež jsou ostatně jen přímým odrazem teroru a perzekuce proti straně, která je u nás zbavena téměř úplné možnosti legální propagandy, jejíž schůze a shromáždění jsou systematicky zakazovány a rozpouštěny, jejíž tisk je ve velkém konfiskován, zastavován a hospodářsky bojkotován: připočtěte k tomu ještě okolnost, že vážná krize strany byla teprve nedávno zlikvidována, že bolševická očista nebyla dosud zúplna provedena a že v přípravách pro volební

kampaň staly se ještě některé byt celkem podružné chyby, a součet těchto okolností je právě vysvětlením volebních ztrát: počet komunistických mandátů v poslanecké sněmovně klesá z 41 na 30; avšak úbytkem voličů není oslabena veliká, z oportunistu, doufejme, definitivně vyhojená revoluční dělnická strana.

Volební ztráty komunistické strany budou patrně jen signálem k zostření kulturního a sociálního útlaku. Nadcházející hospodářská krize přinese s sebou jako průvodní zjev hlubokou krizi v životě intelektuálním a další zostření kulturní reakce ve všech oblastech a oborech. Spolehlivým manometrem všeobecné reakce a kulturního temna je činnost cenzury. Svoboda tisku, politického i odborného, stala se již pouhou fikcí, dík permanentním zásahům cenzorovy tužky. Konfiskují se každodenně komunistické noviny. Avšak tím není omezení nepohodlného tisku vyčerpáno. Vedle každodenních konfiskací přistupují úřady k občasnému zajištění a dokonce zastavení deníků i periodických listů, a to dokonce i jiných než komunistických. Bylo zastaveno na 30 časopisů. A tato horečná činnost cenzury patrně dosud nedostačuje; proto státní dozorcí úřady přispěchaly cenzorovi vypomoci: na 80 časopisů (mezi nimi i týdeník Tvorba, měsíčník Nové Rusko, měsíčník slovenské literární moderny Dav, studentský list Avantgarda, satirický list Trn) bylo zakázáno prodávat v trafikách a nádražních prodejnách. Několik levicových časopisů odsoudilo toto podivuhodně systematické a všestranné ničení tiskové volnosti. Ale jinak se nic nestalo. V Československu není to nic nového.

Řádění cenzury filmové nabylo dnes takového rozsahu, že všechny protesty kulturní veřejnosti jsou tu marné. Zde se došlo už tak daleko, že se zakazují filmy s protiválečnou tendencí, poněvadž prý nelze trpět „štvání proti válce“. Proto také bylo čs. vojínům přísně zakázáno číst pacifistickou knihu Remarqueovu Na západní frontě klid, právě tak jako jim bylo zapověděno jedno z nejvýznamnějších děl české literatury, totiž Dobrý voják Švejk.

Ježto s utvořením vlády jsou obtíže, pomýšlejí sociálfašisté na vládu minoritní. Klíma, šéfredaktor Lidových novin, vyložil, že by menšinová vláda byla možná: prý „máme kdykoliv možnost nějakou desítku komunistických poslanců učinit neviditelnou a neslyšitelnou“. Cynismus, jakého tu ještě nebylo. Zörgiebel, rumunská siguranza, horthyovské žaláře dovedly učinit desítky, dokonce sta komunistů neviditelnými a neslyšitelnými: Lidové noviny dávají pokyn, aby bylo následováno tohoto příkladu. Imunita komunistických poslanců by patrně nebyla překážkou. Tedy: stačí umlčet a potlačit komunistickou delegaci v parlamentě a opozice nebude mít většinu. Tento nadevše podlý návrh dal deník, který se pokládá za žurnál české inteligence!!! — — — —

V prostředí tak dusného kulturního, sociálního i politického útlaku nastal by nutně hluboký úpadek intelektuální a kulturní. Kulturní levice pokouší se čelit tomuto tristnímu stavu organizovanou akcí na výboj i obranu moderního ducha: zakládá se LEVÁ FRONTA.

Levá fronta je pokusem o soustředění a bojovné souručenství intelektuální levice, jejíž práce je soustavně umlčována, perzekvována a zatlačována do pozadí reakcí, která těží v neposlední řadě i z toho, že tato moderna, tato levice dosud nenalezla bázi, za níž by se mohla koncentrovat k organizovanému a velkorysému odporu. V Levé frontě vidíme velmi slibnou možnost společné akce určitého, doufejme, dosti značného počtu intelektuálních sil ze všech oblastí kulturní práce, osob a skupin, jejichž postavení v dnešním světě bývá určováno označením: moderní, levicový. Generální konfrontace rozmanitých a často v řadě bodů si odporujících stanovisek a názorů nemohla by, soudíme, vyvrátit přesvědčení, že osobní důvody, úchytky a privátní izolace platí dnes méně než společná shoda a sjednocená akce, jejíž účinek i význam v našem kulturním světě zdá se nám nesporný a tak značný, že jsme se rozhodli pokusit se o to založením Levé fronty. Toto soustředění kulturních sil levicových a moderních je možné a účinné i přes to, že se zajisté naleznou individuální názorové

diference, někdy snad spíše však variace než diference: je nutné, nezbytné, urgentní, důležité. Zorganizuje-li se, bude znamenat frontu skutečně schopnou obrany a plodné práce i propagační činnosti; bude nástrojem pro moderní kulturní tvorbu velmi účinným i materiálně a konkrétně; její prestiž může opravdu něco znamenat, může být obávána. Přes všechny diference mají dnes lidé moderny a levice dosti společných nepřátel ve všech oborech, což samo ukazuje na nutnost společné obranné i propagační akce. Patrně není dnes kdy na shovívavost, přílišnou šíři, laxnost a lhostejnost kulturního svědomí.

ReD vítá ustavení Levé fronty, jejíž prohlášení otiskuje na jiném místě (str. 48 v tomto čísle). Můžeme s radostí konstatovat, že program její shoduje se v mnohém s linií našeho listu. Zvláště sympatické na Levé frontě je to, že nechce být jen nějakým „uměleckým“, akademickým či stavovským spolkem, nýbrž organickým svazem kulturních pracovníků a produktivních sil ze všech oborů intelektuální práce, a že chce zprostředkovat přímé spojení těchto levicových produktivních sil s jejich publikem. Rovněž to, že na rozdíl od jednostranné a přitom pro svou přílišnou, až blátivou eklektičnost akce neschopné Umělecké rady nechce bojovat proti reakci jen papírovými protesty, nýbrž akcemi a propracovanými protinávrhy. A především musíme uvítat, prohlašuje-li Levá fronta s nekompromisní jasností, že její základna je revoluční a její stanovisko proti vládnoucím kulturním poměrům, proti inteligentskému liberalismu a vědeckému i uměleckému akademismu je radikálně nonkonformistické; že mu oponuje, staví se na odpor, chce změnu: nechce rezignovat a přizpůsobit se.

Levá fronta musí se pokusit o proražení blokády, jejíž hradba, stále upevňovaná, obklopuje a izoluje moderní vědeckou i uměleckou tvorbu a revoluční myšlenku. Musí dovést úspěšně čelit tomu, že širší kruhy dnešního obecnstva jsou soustavně dezorientovány tím, co přinášejí zpátečnické, kompromisní nebo pseudomoderní časopisy: musí se přičinit o správnou, jasnou a přesnou informaci moderního publi-

ka a o rozšíření jeho počtu plánovitou činností propagační.

Jestliže se vzrůstající kulturní reakcí budou se patrně množit beztak již hojně případy dezercí, charakterových přemetů a nečného přeběhlictví, může být zásluhou Levé fronty, podaří-li se jí provětrat zatuchlou kulturní atmosféru a probudit skleslé a ospalé kulturní svědomí, že takovéto případy — typické made in Czechoslovakia — budou opravdu znamenat diskvalifikaci a mravní sebevraždu dotyčného autora, kdežto dnes jsou osvědčeným začátkem oficiální kariéry, úředního uznání a akademických poct.

Jedním z nejtrapnějších případů tohoto druhu je případ Josefa Hory. Není to případ jen politického druhu. Není patrně jen věcí politického smýšlení, přejde-li autor, který se rozejde s komunistickou stranou a podepíše spisovatelský projev na podporu likvidátorské opozice, přímou cestou do redakce protikomunistického, dokonce: volebního sociálfasistického večerníku. Likvidátorská opozice dovolávala se někdy trockismu. Nemůžeme se ubránit tomu, abychom se takovému „trockismu“ nesmáli. Trockij, toť vážný a v mnohém nebezpečný odpůrce sovětské vlády a nynějšího vedení Internacionály, duch nadaný, bystrý a statečný, jehož kvality vzbuzují úctu, i když jeho stanoviska nutno energicky potírat. Československý Trockij stal by se za čtvrt roku přísluhovačem Melantrichu! Volební národně sociální večerník může svěřit svou redakci Horovi a ještě dvěma exkomunistům, z nichž jeden je také „spisovatelem“: totiž arivovaným kýčářským romancérem. Přibíjíme tyto „případy“, poněvadž nejsou jen politickou věcí, nýbrž ukázkou zbídačelého kulturního svědomí a literárního charakteru.

Proto musíme se ještě zabývat také famózním článkem, jímž v Literárních novinách (z 31. října 1929) reagoval Josef Hora na naše výtky, pronesené v 1. čísle letošního ročníku ReDu (str. 20). Dnes se už nepozastavujeme nad tónem Horovy polemiky, jaký je obvyklý v žlutém a stříbrném tisku. Hora píše, že „prožil svůj komunismus“, že jej „vtělil do svého díla“, že to u něho bylo „vnitřní drama“ apod. Nuže, o po-

vrhujeme vnitřními dramaty, jež mají své happy-
endy v Melantrichu a v oficiálních poctách. Domní-
vat se, že rétoricky tendenční poezie je vtělením komunismu
v dílo, zdá se nám poněkud přehnané. A ptá-li se Josef Hora,
co má společného s komunismem dílo „prokletých básníků“,
které milujeme (Baudelaire, Lautréamont, Rimbaud) — tak
poštilou otázkou bychom byli opravdu od Hory nečekali —
tedy odpovídáme: „prokletí básníci“ nepáchali usazené so-
ciální básně; nemají opravdu s komunismem nic společného,
kromě toho, že...

— Baudelaire bojoval na barikádách osmačtyřicátého roku
s puškou v ruce, že chtěl jít zastřelit svého nevlastního otce
generála Aupicka, že nejednou dal ve svých člancích výraz
revolučnímu duchu a revolučnímu nadšení, jemuž se odcizil
toliko v posledních letech svého nešťastného života pod tíhou
bídy i tělesné nemoci,

— že Rimbaud, nejen působením intelektuálního vlivu
svého učitele Georgese Izambarda, byl komunardem,

— že Verlaine byl rovněž komunardem, byl šéfem tiskové
kanceláře Pařížské komuny: jeho rezignace a konverze je
zjevem vyčerpání a depresí ze žalářů a nemocnic,

— že Lautréamont, o němž víme tak málo životopisných
dat, byl navýsost pravděpodobně komunardem. Soupaulto-
va domněnka, že básník Zpěvů Maldororových byl totožný
s komunistickým řečníkem Ducassem a že byl policií úkladně
zavražděn, není asi správná; přesto však vše, co o Lautréa-
montovi víme, nasvědčuje tomu, že nemohl být cizí onomu
živelnému kvasu a hnutí, jehož výbuchem byla Pařížská
komuna. Georges Dazet a Joseph Durand byli důvěrní přátelé
Lautréamontovi: jejich jména uvádí básník v dedikaci
Poezií. Dazet byl revolučním socialistou a vzdálenějším účast-
níkem Komuny, Durand, voják Komuny, třetí republikou
poslaný do vyhnanství, byl rovněž po celý život revolucioná-
řem. Dazet i Durand byli Lautréamontovi spolužáci na poly-
technice, z kteréžto školy se rekrutovali v té době téměř hro-
madně saint-simonisté a komunisté,

— že tito básníci, právě tak jako Bertrand, Nerval, Borel,
Cros aj., jsou uprostřed měšťácké epochy „prokletými básní-
ky“, básníky skutečně pronásledovanými, umlčoványými, ne-
náviděnými a vysmívanými, básníky žijícími a umírajícími
v rozvratu a v bídě: ano: „prokletí básníci“ — nikoliv
poetae laureati. Vavřínem měšťáckých a akademických
poct byli věnčeni takový Sully Prudhomme, člen Akademie
od jedenadvaceti let a nositel Nobelovy ceny, nebo akademik
François Coppée (jehož La Grève des Forgerons, populární
úspěch, je svou banalitou a ubohostí příznačná pro maloměš-
ťácké horizonty té nechutné „sociální“ či „proletářské“ poe-
zie), jež druhé císařství a třetí republika zahrnovaly poctami
a slávou... Baudelairovu či Lautréamontovu rakev nedopro-
vodila Akademie a buržoazie věnci... nebyli to její básníci...

Prokletí básníci jsou novatéry, objeviteli, iniciátory: jejich
dílo je živým zdrojem moderní tvorby, tvoří energetickou osu
vývoje. Je projevem revolučního ducha, vzpourou proti bastil-
lám tradice, Akademie, společnosti a morálky v Augiášově
buržoazní epoše. Jen zlou vůlí nebo podivuhodnou neznalostí
můžeme si vysvětlit Horovo tvrzení, že moderní tvorba, čer-
pající z těchto zdrojů, je „celá dítětem zjemnělé měšťácké
kultury francouzské“, že tedy „nemá z komunismu ani vlas“.
Nevindikujeme „prokleté básníky“ nikterak pro komunismus
a dokonce nikoliv pro nějaké ubohé „proletářské umění“,
uvádíme toliko fakta: „prokletí básníci“, právě tak jako Dar-
win, Marx, Einstein, Cézanne, Lenin — duchové revoluce.

Maličkost: Baudelairovy Fleurs du Mal byly konfiskovány
francouzskými úřady r. 1857. Lautréamontovy Zpěvy Mal-
dororovy byly zabaveny československou cenzurou r. 1929,
tedy téhož roku, kdy ministr národní osvěty udělil Josefu
Horovi státní cenu za báseň Deset let, kteroužto cenu se autor
nerozpakoval přijmout!

Při příležitosti polemiky s estetickými a literárními „argu-
menty“ Josefa Hory musím se zmínit i o jeho „argumentech“
osobních. Čtenáři ReDu vědí, jako to ví i Josef Hora, že výtky,
pronesené v 1. čísle letošního roku, byly podepsány mým

jménem. Tyto výtky týkaly se a týkají se nechutného Horova přeběhlictví do redakcí národně sociálních a melantrichových listů. Hora píše: „Vyprosím si od lidí, kteří se pudrují a polévají voňavkami, aby mne nazývali sociálfašistou a aby se pohoršovali nad tím, kam píši.“ Trochu silná polemická operace. Nemám tušení, koho tím asi Josef Hora myslí, avšak říká-li to v polemice proti mně, je to nejsprostší demagogická lež. Vytáčky, že není sám, kdo píše do Lidových novin, nebo že v klerikálním Tvaru se objevují jména, která bychom tam nehledali, jsou naprosto plané: upozorňuji, že článek Literatura a prostituce v I. čísle ReDu, mnou podepsaný, odsuzuje jasně a výslovně jakoukoliv dnešní spolupráci levých autorů v buržoazním, klerikálním a sociálfašistickém tisku, ať jde o Petra nebo o Pavla. Stejnou nízkostí je, praví-li Hora v článku nadepsaném Odpověď Teigovi, že „rudě natřeni měšťáci z Teigova okolí brali pilně státní subvence literární, vyrábějí pro bodré občany ‚Varhaníky od sv. Víta‘ a jiné roztomilé filmy podle maloměšťáckého vkusu“. V ReDu jsem s Horou polemizoval já. Hora odpovídá mně. Nač tedy mluví obmyslně o „Teigově okolí“ a o Teige & comp? Literární subvence jsou udíleny, na rozdíl od slavnostního gesta cen, neveřejně: nemohu pátrat, kdo „z mého okolí“ měl tak žalostný nedostatek literární a umělecké hrdosti, že vzal tyto almužny. Hledá-li Hora mou spoluvinu na takovém Varhaníku u sv. Víta apod., dovoluji si upozornit, že své estetické názory o kinematografii formuloval jsem ve své knize Film, vydané r. 1925. Kdo má špetku soudnosti a slušnosti, nemůže vinit autora oné knihy ze sympatií s kýčařskou produkcí českého filmu. Nezmiňuje-li se ReD o českých filmech, je to z téhož důvodu, proč nereferuje o spisech K. Čapka, Haise-Týneckého, A. C. Nora aj. Odmítaje tedy kategoricky zdivočelost polemických mravů Horových, zdůrazňuji: za každé dílo je odpovědný jen jeho autor, který je podepisuje; proto také mně nenapadá, abych se za „Teige & comp.“ revanšoval tím, že bych přičetl Horovu účtu k tíži hříchy jeho kompaňonů z Plánu a z Telegrafu!

Na hluboký rozdíl dvou světů — prokletých básníků a věčených poetů — musíme ukázat i u příležitosti letošní nadílky státních cen. Dnes, kdy začíná se tu a tam hovořit o třídění duchů, chceme věřit, že toto třídění se opravdu děje. Zaznamenáváme se sympatiemi a se souhlasem článek Jindřicha Štyrského v literárním kurýru Odeon č. 1, kde se odsuzuje jednání generace, sedící nestydatě na dvou židlích, vplouvající více či méně nenápadně do vod kýče, akademismu či měšťácké oficiálnosti; článek Štyrského, místy dekorativně vyšperkovaný, pronáší svá obvinění takto: „Generace... ztožňuje lásku s postelí, poezii s portmonkou. Kvality měří mírou úspěchu a života dobývá pucováním klik. Mnozí zestárlí, sešli. Jiní učinili zadost své zbabělosti. Generace sní o koupací vaně. (A o proslulých pragmatistických amerických kamnech, podotýkáme.) Pro skutečného básníka není dnes jiného místa než na pranýři.“ Tento článek, napsaný, „aby se ti, kdož se prostitují, alespoň jednou a naposled mohli zardít“, nabývá obzvláštní příznačnosti v roce, kdy státní ceny přijali — V. Vančura a J. Hora.

V. Vančura a Josef Hora jsou odměněni státní cenou téhož roku, kdy podepsali spisovatelský projev proti komunistické straně. Této pocty nedostává se jim ovšem poprvé. Josef Hora, tehdy redaktor Rudého práva, byl poctěn cenou již před několika lety za básnickou sbírku Itálie. Tehdy jednal tak, jak je to pro komunistu samozřejmé: odmítl. Také V. Vančurovi dostalo se již jednou jakési zbytkové a odpadkové, mimořádné státní ceny za román Pekař Jan Marhoul, kterou tehdy, k našemu překvapení, přijal. Letos, za okolností zvláště choulostivých, oba ceny bezevšeho přijali. U Josefa Hory to dnes, kdy Melantrich se stal bratrem jeho srdce, nepřekvapuje.

Státní cenu, kterou uděluje porota tak zpátečnických a nekompetentních soudců, může, po našem soudu, přijmout jen člověk z onoho břehu literatury. „Pro básníka není dnes jiného místa než na pranýři!“ V kteréš anketě o státních cenách napsal Jiří Karásek ze Lvovic, příslušník statečné gene-

race let devadesátých, jejíž básníci nedovedli sedět na dvou židlích a pucovat kliky, že by se byla tehdejší moderna rděla studem, kdyby její práce byla v takovém Zvonu od některého z proslulých „literárních mamutů“ jen mírně pochválena: co tedy je si myslit o dnešních modernistech, přijímajících bez uzardění ceny a pocty z rukou poroty složené z těchže kapacit! Tam, kde se „kvalita měří úspěchem“ (a následovně i uznáním) a „poezie se ztotožňuje s portmonkou“, je oficiální pocta vítaným prostředkem kariéristické reklamy, ovšem toliko ve vrstvách buržoazního a nekulturního obecnstva. Modernímu čtenáři bude sotva doporučením nesporně krásného románu, jakým je Poslední soud, doví-li se, že tento román je poctěn touž porotou, která klade bobky na čelo Medkovi za Plukovníka Švece. Může to spíš vzbudit leccjaké pochybnosti. Člen poroty Jindřich Vodák označil ve své kritice v Českém slově Vančurovu knihu za „román pro vyvolené“. Co máme si myslit o tom, že touž knihu poctí porota, v níž zajisté nebylo „vyvolených“? Rozhodnutí oficiální poroty nemůže ovšem ničeho změnit na vysokých básnických kvalitách Posledního soudu. Avšak to, že V. Vančura uznal za vhodné se tomuto rozhodnutí pokorně podřídit, že dovedl spolknout poctu, stavějící jeho dílo naroveň takovému Plukovníku Švece, zdá se nám trapně nedůstojné.

Podívaná pro bohy: „prokletí básníci“ vyšňoření oficiálními poctami a vavříny akademií, jež se také dostaví, dříve či později!!!

Příklad Karla Tomana bude hromadně následován!

Podivná bilance generace, kterou Štyrský sečetl v Odeonu, ukazuje na nezbytnost kritického čištění. Je zajisté pochopitelné (ale neomluvitelné), že v české literární louži v době reakčního dusna přemnoží selhávají, dezertují, prodávají se a dávají se koupit více či méně výhodně. Zkorumpovala se tzv. generace „Tvrdošíjných“. Proč by tomu mělo být jinak u generace tzv. poválečné? Nejsou-liž situace a prostředí, v němž žije, obzvláště výhodné pro kariérnictví, arivismus a oportunismus? Hle, nejposlednější z posledních zaujali již teplá místa!

Mitläuferi a falzifikátoři opájejí se úspěchy a slávou! Za malou zradu velká kariéra: to povzbuzuje dychtivost. Kariéra Karla Čapka snad nedá leckomus spát. Je to ostatně tak snadné: jen trochu konciliantnosti a trochu kýče, a zbožné přání bude vyplněno! Lze proto očekávat, že dezerce a kapitulace budou se senzačně množit. Že zažijeme „zrady kleriků“ v nevidaných dosud rozměrech a vyznačující se neobvyklou špinavostí.

Citovaný článek J. Štyrského by byl více prospěl své věci, kdyby byl napsán zřetelněji a konkrétněji. Kdyby místo neurčitých a mátožných, dekorativně poetických vět byl jmenoval určité případy a určitá jména. Kdyby nedvojsmyslně ukázal, kde vězí ta rakovina epigonství, kýče, prostituce a korupce, kompromisu a oportunismu, zrady a přeběhlictví. Pak bylo by nemožno, aby jeho článku, který vzbudil sice značný, avšak nikoliv zcela poctivý rozruch, bylo tak špatně rozuměno, jak se pohříchu stalo. Právě ti, kdož se nejhanebněji zkýčarili a zkorumpovali, užili tohoto článku jako zbraně proti nepohodlným osobám a dílům; reakce našla záminku k novým „příležitostným“ inzultům proti moderně a levici. Zrádci, epigoni a bankrotáři zavyli v obskurních časopisech nestoudnou radostí.

Jde o rozvrat poválečné, tzv. nejmladší generace? Ano, či ne: tato otázka je nám lhostejná. Nezáleží na tzv. generacích. Nevěříme v účinnost duchového souručenství lidí, narozených kol určitého data. ReD není orgánem žádné „generace“. Je orgánem mezinárodní moderny a kulturní revoluční levice. Vedle jakési „generace“ je našťěstí cosi solidnějšího: věrnost dílu, názor a směr, vyznávaný v mezinárodním souručenství. Konstruktivismus není věcí „generace“: šedesátiletý Vesnin a Loos — triadvacetiletý Leonidov. Socialismus také není módním generačním heslem. Je tu také našťěstí Levá fronta, jejímž pojátkem není žádná souvislost a homogenita generační, nýbrž jasné stanovisko nonkonformismu a revoluční tvůrčí názor, který vyznávají méně než třicetiletí spolu s více než šedesátiletými. A kromě smrduté, zpátečnické kloaky českého umění je tu ještě mezinárodní a svobodnější svět, kde

se nestárne tak zbaběle a ochotně, svět, jehož básníci a vynálezci, stejně nezlomeni úspěchem i výsměchem, mají odvahu nést hrdě prokletí se všemi důsledky.

Ustavující valná hromada Levé fronty usnesla se na tomto programu a svolání:

LEVÁ FRONTA chce soustředit a mobilizovat kulturní levici; chce se stát ústřednou moderní tvorby, budující nové podmínky kultury a spolupracující na rekonstrukci světa v novou, racionální hospodářsko-sociální a civilizační rovnováhu, produktivním společenstvím moderních energií, organizovaným hnutím, jež má sblížit jednotlivé intelektuální pracovníky navzájem ze všech oblastí kulturní činnosti, udržovat kontakt a vzájemnou spolupráci mezi nimi; a zároveň chce rozrušit úzké rámce odbornické izolace, v přesvědčení, že jenom ta tvorba a práce má obecnou kulturní hodnotu a může platit za moderní, která neustrnula v úzkém odbornictví, nýbrž která dovede, neztrácejíc ničeho na své odborné dokonalosti, vidět celý obzor moderního života, která je si vědoma svých souvislostí s ostatní kulturní a společenskou prací, která má tedy své revoluční perspektivy.

Zároveň s touto koncentrací levicových intelektuálních a produktivních sil usiluje Levá fronta o soustavné a přímé spojení moderní kulturní tvorby s jejím obecnstvem: ze čtenářů a diváků chce mít zúčastněné, aktivní spolupracovníky, organizátory a propagátory, uvědomělé přívržence, a společně s tímto moderním, levicovým obecnstvem postaví se proti kulturní reakci.